

H (Ref., snotr.)

EXB

FÖRBANNELSENS HUS

eller

Skurken i Skinnarviksbergen

af

e* e* e*

[L. J. Gövernius]

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS J. W. HOLM,

1877.

FORBANKVELSERS HVIS

Støttet af Skandinaviske Bøgers

FÖRBANNELSENS HUS

eller

Skurken i Skinnarviksbergen

af

e* e* e*

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS J. W. HOLM,
1877.

FÖRBÄNNE LSENS HUS

Utgivet af H. J. H. H. H.

Prolog.

Längst ut vid Skinnarviken låg vid denna berättelses början, ungefär 1800, ett litet enstaka hus. I detta hus bodde en, som det sades, ung enka med sina tvänne barn och en gammal trotjenare, som skötte barnen och vårdade henne, ty den stackars kvinnan behöfde i sanning vård, ty hon var vansinnig. De små barnen, en gosse och en flicka, de två små täckaste barn i världen, kallades derföre »den vansinnigas barn» och ehuru de af den gamle trotjenaren vårdades med en sådan omsorg, att det var svårt för någon att komma i beröring med barnen, väckte de likväl hos alla, som sågo dem och som kände deras sorgliga förhållanden, stort medlidande. De voro tvillingar och vid denna tid 4 år.

Det var en mörk oktoberafton. Stormen tjöt mellan bergen, vågorna slogo entonigt mot stranden och himlen var mörk utan den minsta lilla stjerna. Inne i stugan stod ett ljus och brann, och såg man efter i det skumma rummet, så kunde man se längst inne i en vrå en ännu ung kvinna med förvridna anletsdrag liggande i en säng och två små barn, riktiga Guds englar, sittande vid sängens fötter, samt en gammal gubbe, vridande sig af och an på en stol. Om man betraktade denna kvinna, på hvars ansigte döden redan tryckt sin stämpel, kunde man se spår af en genom lidande och sorg förtärd skönhet, en ädelhet i uttrycket, en renhet i dragen, som eljes annars icke plär komma på mångas lott. Ett par svarta ögon blixtrade fram ur det bleka, aftärda ansigtet, ännu svartare och hemskare genom den natt, vansinnet och feberglöden lagt i den.

»Max . . . jag kommer . . . hvar är du? Hvad vill du? jag älskar dig . . . Ah . . . de vilja mörda dig! Akta dig . . . Nu kommer han, den förfärlige —»

Under ett förfärligt anskrik, så rysligt, att barnen sutto som förstenade, sjönk hennes hufvud ner. Och alldeles som om han väntat på dessa ord . . . inom dörren trädde en man, iklädd en lång mörk kappa, som bruket på den tiden var, och sedan han väl stängt dörren efter sig, trädde han fram i rummet och kastade af sig kappan. Den gamle upphäufde ett rop, hvaruti förvirring, hat och smärta blandade sig; det måtte ha funnits förfärliga minnen mellan dessa båda män, Den gamle reste sig i hela sin längd, det hvita skägget böljade ner på bröstet, den väldiga gestalten tycktes växa under inflytandet af den känsla, som den andre väckte till lif hos honom. Denne andre var icke mindre till vexten, svart som den natt, ur hvilken han kommit och blek som en fallen engel. Äfven han syntes beherrskas af hat emot den andre, ty hans ögon flammade som den halfslocknade elden i spiseln. Barnen kröpo ihop af rädsla. Den vansinniga låg utan sans.

»Hvad vill du här?» frågade den gamle.

»Det kommer dig ej vid».

»Aflägsna dig eller brukar jag våld».

»Våld! akta dig sjelf gubbe . . . jag vill dig intet ondt . . . endast det att du går din väg».

»Aldrig! jag öfvergifver aldrig min herres hustru. Men för sista gången säger jag dig, gå innan jag brukar våld . . .»

Den gamle gick den andre på lifvet . . . hastigt som blixten drog han en knif, men den andre, lika snabbt, kastade sig öfver honom, ryckte knifven ur hans hand, och fortare än vi kunna beskrifva hade han stött densamma i gubbens bröst, att denne raglade tillbaka och föll tungt på golfvet. Vid detta buller vak-

nade den vansinniga; knappt hade hon fått ögonen på den främmande förr än hon utstötte ett skri i det hon famlade efter barnen, liksom hon velat skydda dem för den främmande.

»Du här?!!» skrek hon i förtviflan; förnuftet hade återvändt.

»Ja, Anna, att kräfva hämd har jag kommit.»

»Hämd? Är du ej nog hämnad?»

»Nej, först då, när I alla lidit så som jag, då är den fullbordad.»

»Och när blir det?»

»Fädrens missgerning straffas inpå barnen, så står det, ser du, och jag . . .»

Han kastade en blick på barnen, att blodet stelnade i den vansinnigas ådror.

»Hvad vill du?»

»Minns du, Anna, 6 år sedan . . . då var du likå röd och vacker som du nu är blek och aftärd. Då var jag lika glad och god, som jag nu är dyster och ond. Jag älskade dig så, som min själ kan älska. Alla mina tankar, alla mina känslor hade endast ett mål, och det var du. Och du sade att du älskade mig tillbaka . . . Då kom denne eländige i din och min vän . . . Du blef hans hustru och jag . . . jag tillbragte dagarne utanför din boning för att ett enda ögonblick få se dig, och nätterna utanför ditt fönster, beherrskad af alla svartsjukans onda andar, förbannande dig och honom, som njöt af den lycka, han stulit från mig. Hastigt en dag för 3 år sedan försvann din man — han var död — och det var jag som dödat honom.»

»Oh . . . jag anade det.»

»Men denna hämd var icke nog. Fädrens missgerningar skola straffas på barnen — och nu har jag kommit att kräfva den ut hel och hållen.»

»Vill du döda dem ock?» Den sjuka andades knappast.

»Nej, bättre hämd vill jag taga . . . Din son får du behålla; uppväxt i fattigdom och elände, omgifven af alla frestelser, skall hans straff nog komma . . . men din dotter, henne tager jag hand om . . . och när hon en gång blifvit fullväxt . . . då skall hon bli försoningen för allt . . . jag skall fostra henne till min älskarinna . . . till min frilla . . . och den sorg och skam . . . jag känt . . . den skall hon gälda . . .»

»Nåd, barmhertighet!« quidde den stackars qvinnan.

»Nåd . . . ha! ha! ha! Och ha'n I känt någon sådan med mig . . . ha'n I icke behandlat mig som ett oskäligt djur, det man kunde behandla efter behag.»

»Miskund . . . för Herrrens skull!«

»För Herrrens skull . . . Nej, om du besvor mig vid min egen mor, jag slöte ändå till mitt hjerta . . . Farväl . . . nu tager jag henne med på färden.»

Barnen hade krupit tillsammans . . . med anleten, stelnade af fasa, hade de slagit armarna kring hvarandras hals. Den förfärlige slet flickan, som jemrade sig högt, från brodern och skyndade sig ut i den mörka natten.

Morgonen derpå, när grannarne kommo in, funno de en döende gubbe, blödande ur ett sår, en qvinna, som låg död och vid sängens fot ett sofvande barn. Vid gossens fötter låg ett papper, och på detta papper stod med skälfvande, nästan oläsliga bokstäfver:

»Jag . . . anklagar . . . Curt Armsköld . . . för min död . . . och jag förbannar ho . . .»

Meningen var oafslutad. Döden hade afbrutit förbannelsen.

Då man efterhörde den som bar detta namn var han försvunnen. Gossen togs i vård af några barmhertiga menniskor . . . men huset ville ingen bo uti. Det stod i många år tomt och öde. Folket kallade det för »Det förbannade huset.»

Förbannelsen.

Tretton år efter den tidpunkt, under hvilken ofvanskrifna tilldragelse egde rum, satt i samma hus, i det fördömda huset, dettas egare. Skåda vi rätt in i dessa svarta ögon, blicka vi omsorgsfullt på denna dystra hotfulla gestalt, så skulle vi igenkänna Curt Armsköld, hjälten från vår prolog. För tre år sedan hade han kommit åter, glömd och icke mera igenkänd, och under namn af Georgsbrown, amerikanare, hade han köpt huset och inflyttat dit med en ung flicka, hans dotter sade somliga, hans brorsdotter andra, hans älskarinna ett tredje parti. Ingen hade dock talat vid honom, annat än i affärer, och hans hotfulla väsen gjorde, att just ingen ville knyta hans närmare bekantskap. En egen mystisk hemlighet hvilade dock öfver hans personlighet. Vissa tider försvann han, utan att man visste hvart, man talade om hemliga beskickningar och dylikt, men om någon tid kom han åter, men alltid dyster och frånstötande. »Han har haft stora sorger» sade somliga; men andra ruskade betänksamt på hufvudet och sade: »han har begått något stort brott.»

Vare det hur som helst, Curt Armskölds hemlighet var väl förvarad och till och med den vansinnigas dotter, Ellen, som han hade med sig och hvars fosterfader han sade sig vara, anade intet. Hon hade icke mycket minne af det förflutna qvar . . . hon var ju endast 4 år, då hon bortfördes.

Var han natten, så var hon dagen . . . Hon var ljus som en nordisk sommarmorgon; hennes

ögon voro blåa som himmelen en vårdag och kring en hals, marmorhvit och skön, ringlade sig lockar så guldgula, som sagan säger att skön Ingeborg hade. Det låg öfver hela hennes väsen en jungfrulighet och en blyghet, parad med en viss melankoli, som gjorde henne till en afgjord motsats till hennes mörke fosterfader. Också hade hon i alla dagar känt en instinktmässig om icke afsky, så åtminstone misshag mot denne fosterfader, hvars uppförande mot henne, om ock någongång strängt, likväl aldrig burit prägel af hårdhet eller grymhet.

Den qväll, som vi införa läsaren i »det fördömda huset», satt Curt Armsköld, som vi vilja kalla honom, försänkt i dystert betraktande af elden i sin spis. Ellen satt och stickade och i hela rummet rådde en dysterhet, en glädjetomhet, en ljudlöshet, som endast någon gång afbröts af Ellens suckar.

Plötsligt reste Curt sig och gick fram till Ellen. Han kunde ännu gälla för en vacker karl. En distinguerad hållning och ett nästan bildskönt anlete skulle gjort honom till en farlig fruntimmershjelte, om ej naturen i hans anlete lagt något afgrundslikt förtärande, som stötte tillbaka.

»Ellen», sade han, »du är nu sjutton år och det är på tid att vi tala med hvarandra om din framtid.»

»Framtid — behöfver den då bli annorlunda än nu?»

»Du vet, Ellen», fortfor Curt, »att jag icke är din fader, att jag kände din moder och din fader äfven (här sköt en blixtnad ur hans öga); det är på tid att jag sörjer för din framtid så som de skulle gjort. . . . Jag har ock tänkt göra detta och frågar dig nu om du vill blifva min hustru.»

Förskräckt vacklade den unga flickan tillbaka. . . Som en åskvigga skulle slagit ned för hennes fötter och antändt golvet som hon stod på, så blef hennes tankekraft förlamad; nästan utan sans sjönk hon tillbaka på

stolen. *Hans* hustru! Hade hon en gång tänkt på att blifva någons hustru . . . och om hon tänkt någon gång i sina jungfruliga drömmar derpå, inte hade det varit den mörke, förfärlige mannen med det hotfulla draget kring pannan, som hon tänkt på. Snarare hade det väl varit någon af dessa hjeltar med fagra kinder och svallande lockar, som ungmön så gerna drömmar om.

»Vill du bli min hustru?» frågade Curt henne ånyo.

»Inte ännu», vågade hon framstamma.

»Inte ännu? . . . nu skall du afgöra! Nu genast!» utropade han och hans ögon sköto eldkulor, som kommo henne att darra, »jag har nu i 12 långa år sett dig uppväxa under mina ögon, dag för dag har jag sett dig blifva allt fagrare och fagrare, för hvarje dag har jag sett rosens blad slå ut i allt skönare glans . . . nu äro de utslagna . . . nu lyster mig ock plocka denna väna blomma — och nu kommer du med ditt: 'inte ännu'. Vet du hvad . . . tänk om hösten kom med detsamma, om kylan plockade min ros ifrån mig . . . eller om en annan tog den . . . då, hvad hade jag lefvat för . . . hvad hade jag arbetat för . . . nå svara mig!»

»Hvad skall jag svara Er, annat, än att bedja Er om anstånd. Gif mig tid att tänka på och jag vill nog . . . »

»Nej . . . vid den lefvande Guden . . . nu skall du afgöra . . . nu skall du säga ja eller nej.»

Den unga flickan såg upp till Curt, och det smög sig en känsla af hat in i hennes själ emot denne man. Hon visste icke sjelf hvar hon tog kraft ifrån, men liksom utan besinning och nästan fasande för sina egna ord och den verkan de skulle göra, hviskade hon: »nej jag kan icke.»

Det var som om dessa ord återgifvit Curt hela hans kallblodighet. Med ett lugn, som i sanning kunde kallas förförande, sade han:

»Här i detta rum dog din mor, här dog hon med

ett välsignelsens och ett förbannelsens ord på sina läppar. Välsignande dig i det hon lemnade dig åt mig, förbannande dig om du icke en dag ville lyda hennes vilja.»

Hur förhärdad Curt också var, kunde han här icke tillbakahålla en rysning. Hur trängde sig inte scenen fram för hans ögon, som då timade och nu . . . nu höll han ju på att mörda denna flickas lycka som han en gång dödat hennes mor. Men liksom han ansett, att denna svaghet vore föraktlig, bekämpade han den och gick fram till sin pulpet, derifrån han tog fram ett skrin, hvarur han kastade framför Ellen några papper.

Ellen satt som förstenad. Här i detta rum hade hennes mor dött. . . Hennes mor! Hur klingade inte detta namn, hon hade knappt hört det förr. Hade hon någon gång velat tala med Curt om modren, hade denne antingen icke svarat, eller ock afböjt frågan. Således hade hon dött i detta rum, kanske just der hennes dotter nu satt! Kansk, hon just der hållit henne i sina armar.

»Se der ä o papperen! vill du jag skall läsa dem för dig . . . Åh nej, du kan läsa dem sjelf sedan . . . Se här blott slutet.»

Och skurken läste för henne ett uppdiktadt testamente, deruti modern gaf sin välsignelse åt sin dotter om hon gifte sig med den man, som gaf henne del af denna hennes sista vilja, men deremot hela sin förbannelse om hon ej åtlydde denna modrens sista vilja.

»Jag reser nu bort på 14 dagar igen», sade Curt. »När jag kommer hem vill jag hafva svar . . . men glöm ej! din moders bref!« Dermed tog han hatt och kapp och försvann.

Ellen var ensam. Vål var hon van att vara det, ty Curt försvann ofta så på långa tider utan att hon visste hvart, men nu föreföll henne ensamheten dubbelt tryckande. Det skumma rummet hade aldrig varit så mörkt som nu, månstrålarna utifrån hade aldrig varit

så bleka och spöklika som i qväll, vågorna nere vid stranden hade aldrig sjungit så dystra sånger som nu och stormen aldrig klagat så hemskt i knutarna som denna natt, då hon satt ensam med som, hon trodde, sin moders bref. Och hon läste och läste, men orden dansade för hennes ögon. Ständigt stod det förfärliga budet för henne, att hon skulle gifta sig med denne förfärlige man, eller ock . . . förfärliga tanke, förbannas af sin egen moder!

Hur en ordenslokal ser ut.

Under det att vi lemna Ellen åt sina tårar och sin förtviflan, så vilje vi följa Curt ut i den mörka natten. När han kommit ut vek han af åt höger och gick med ljudlösa steg utåt bergen åt Långholmen till. Längst ut på afsatsen af en klippa stannade han och slog tre slag i handen. Knappt hade det sista slaget klingat förr än en mörk figur kom fram alldeles inunder honom. Den nykomne sade halfhögt: »lösen». Curt svarade: »fullmåne». Svaret tyckteu vara det rätta, en stege upprestes mot berget och på denna gick Curt ner och alldeles som om berget hade öppnat sig så gingo de genom en öppning in i detsamma, hvarefter en lucka åter slöt sig tillsammans. De befunno sig der i ett medelstort ljust rum, der några personer sutto, liksom i väntan på någon. Då Curt inträdde reste sig alla och helsade honom som man plägar helsa på en förman. Curt gick fram till ena väggen, der en stol stod framför ett bord. Der ställde han sig och höll till dem följande tal:

»Bröder och kamrater! det är i dag 10 år sedan detta förbund bildades, ehuru det icke är mer än 7 år jag tillhört detsamma. Af edert förtroende kallad att vara styrande mästare i detta sällskap, fullgör jag min pligt då jag enligt stadganden frågar Eder huruvida I viljen upplösa förbundet?»

«Nej», svarade alla med en röst.

»Nåväl, då I hafven beslutat att fortsätta med Edert förbund, så bören I alla veta, att det betyder tio års fortsatt arbete, d. v. s. tio års fortsatt strid mot samhället, mot de lagar som förtrycka oss och mot de menniskor, som handhafva dessa lagar. I veten ju alla, att vi äro missnöjda med den bestående ordningen, att den utveckling sakerna tagit icke anstår oss och att det är vårt fasta beslut, att om vi kunna och på hvad sätt som helst, söka ändra denna ordning.»

»Ja», svarade honom alla.

»Jag går då att redogöra för vår ställning. Tack vare den försigtighet, vi alltid iakttagit äro våra hemligheter väl bevarade. Ingen vet att detta krig, som i nattens mörker, i det tysta och obetydliga föres mot våra fiender, har sitt ursprung i det obemärkta och det till utseendet obetydliga sällskap, utaf hvilket vi äro medlemmar. Ingen vet att det spindelnät, som omärkligt men säkert drager sig samman kring våra ovänner, härstamma från denna håla i dessa berg, den en af oss upptäckt och som ingen tyckes hafva någon reda på. Våra moraliska tillgångar äro sålunda okända; hvad de ekonomiska beträffar så kan jag meddela Eder, att den sista skörden vi gjort ansenligt förökad den, och att jag sålunda anser mig befogad att föreslå Eder att nu utvidga vårt fält. Många gånger har det varit frågan om att för vår räkning inköpa ett fartyg, dels för att med detta anställa ett krig i smått under dessa tider, då hela Europa är i uppror, dels för att i händelse af behof hafva ett sådant till hands för vårt eget behof. Jag har nu gått i författning om inköpan-det af ett sådant och har tillhandlat mig på min sista resa i Tyskland ett fullt riggadt skepp, som derjemte kan föra kanoner och hvars besättning dessutom har förklarats sig villig att träda i vår tjänst, hvartill jag också antagit dem, sedan de först aflagt eden, en ed,

den I veten, att man ej gerna bryter. Detta skepp uppkommer hit om tre veekor.»

»Bravo», ropade de närvarande, »hurra för mästaren!»

»Som I veten», fortsatte Curt, efter att med en böjning på hufvudet hafva besvarat deras hyllning, »har jag varit sjöman före den tid jag blef mästare i denna orden. Viljen I nu anförtro detta skepp åt mig och låta mig dermed handla efter eget behag till nästa sammanträde sker eller i dag tre månader till?»

Härtill lemnade de närvarande sitt bifall.

»Då förklarar jag sammankomsten vara avslutad och tackar bröderna för deras förtroende.»

Härmed var, om man så får säga, den officiella delen af festen slut. Men derpå började den mera enskilda. Man drog fram ett ankare som var fylldt med vin och började ett pokulerande och ett drickande, som skulle förvridit hufvudet på andra än dessa väldiga naturer.

Långt in i hörnet satt emellertid en ung man, som till följd af hans bleka hy och afmagrade gestalt utgjorde en ytterlig motsats mot de andra. Han läppjade helt litet på bågaren och tycktes föga road af de andras skämt. Curt gick fram till honom och slog honom på axeln. Den unge mannen såg upp med slö likgiltighet, som om hela världen icke angått honom det ringaste.

»Hur står det till, Klas», frågade Curt.

»Illa, mästare.»

»Ah! en rask karl glömmet lätt sådana der småsaker. Vill du ha något, så säg?»

»Nej mästare, ingenting.»

»Är det någon vacker flicka som leker dig i hågen, eller vill du hafva pengar?»

»Nej, mästare.»

»Nå hvad felas dig då? Ångrar du att du gifvit dig till oss?»

»Inte det heller. Men jag vill ha verksamhet, jag vill arbeta.»

»Jaså, du är ärelysten; nå det låter höra sig, Välan Klas, du skall få något att göra och det af sådant slag, att du aldrig kan ha tänkt dig maken. Hör hit, go' vänner! Ni ser ju denne här unge mannen, som nyss inträdt i vår orden. Han har förr varit sjöman och jag utnämner honom härmed till löjtnant på vårt skepp. Är du nu nöjd?»

Den unge mannen såg upp och ett drag af tillfredsställelse for öfver hans ansigte. Snart sjönk han dock tillbaka i samma likgiltighet och det var med ett slags medlidsamt smålöje han emottog de andras lyckönskningar.

»Nå, är du nu nöjd, Klas?»

»Nej kapten.»

»Vid alla djeflar, du har ett oförnöjdt sinnelag, min vän, och hvad fattas dig mera?»

»Allt.»

»Allt?»

»Ja, allt, ty hedern är allt i lifvet. Hvad är jag och hvar är jag! Jag tillhör ert förbund, det är sannt, och det är därför mig fattas allt. Då andra kunna gagna menskligheten och älska sitt land och arbeta för det, hvad kunna vi göra? . . . Kriga mot alla menniskor och icke öppet med svärd i hand utan lömskt och lönligt som tjuften om natten med dolken till vapen. Detta land, som födt oss alla, dess lagar kränka vi, dess lugn störa vi. Och hvad beträffar oss sjelfva — fridlösa, utan aktning hvarken hos andra eller för oss sjelfva . . . fram och oupphörligt fram . . . men icke som andra mot ljus, frihet och Gud, utan mot det onda, mot brottet, mot eländet . . . mot schavotten. Se der mästare, hvad som fattas mig.»

Under det den unge mannen talade värmdes hans drag. Hans åhörare, som först ville rusa på honom, stannade liksom fastspikade vid de förfärliga ord han

utslungat. Curt tillochmed blef allvarsam. Sedan han slutat satte han sig ner, fyllde en bägare, steg upp och sade högt:

»Alla stupstockskandidaters skål! Dricken, mina vänner, det är icke blod i bägaren. Lefve vi sjelfva!»

Curt hviskade för sig sjelf, under det han med ett hänleende drack i botten: »guldet glimmar ändå under slaggen . . . men vänta du, den vansinnigas son skall nog sluta der du tänkt» . . . högt tillade han sedan: »kamrater, vår unge löjtnants skål.» Orgien fortsattes tills morgonen grydde.

Vin och kärlek.

Några dagar efter ofvanstående händelse gick Edgar Pistolhjälm försänkt i djupa funderingar öfver hur han skulle fördrifva sin dag som bäst. Han stod alldeles ensam i världen, hade en liten nätt förmögenhet och skulle få en ännu större efter sin morbror, amerikanaren, som han kallades därför att han deltagit i det sista amerikanska frihetskriget. Denna onkel var en i sitt slag märvärdig människa, och som han kommer att ingripa i vår berättelse, skola vi framställa honom för läsaren.

Det finnes människor som i ett hårdt skal gömmer det varmaste hjerta, som alltid äro redo att stå sina medmänniskor till hjälp i råd och däd. Deras resa genom lifvet är full af uppoffringar för andra. Blott deras eget samvete säger dem att de gjort rätt, äro de belönde så, att de kunna hoppas att en dag nå hamnen. Det är i den säkra tron, som de med lugn tänka på grafven. Sådan var amerikanaren. Med flit och sparsamhet hade han efter krigets slut i Amerika sammanspart en förmögenhet, som satt honom i stånd att utöfva den vidsträcktaste barmhertighet. Af hans lif derute kände man inte mycket. Han talade sällan om sina bedrifter. Det enda man visste var att han varit

gift, haft egna barn, men att begge två blifvit honom frånryckta genom döden. Nu hade han fästat all den ömhet han var mäktig vid Edgar och de fattiga. Edgar förtjenade också detta deltagande. Ut:ustad af naturen med ett godt hjerta, ett öppet sinne för det goda och sköna, ett vackert yttre, hade han aldrig i sitt lif, om man undantager ett och annat litet snedsprång, begått någon handling, som kunnat förverka denna onkelns goda tanke om honom. Han var som sagdt är denna dag i färd med att öfverlägga om hvar han lämpligast skulle tillbringa sin dag. Till slut beslöt han sig för att helsa på sin onkel och sedan rida ut. Men så fick visiten uppskjutas, och snart var han på väg till häst ut åt söder. Det var en varm dag; solen brände ganska het och hästen svettades jemmerliga, hvarförutom ryttaren började att känna sig mer än vanligt torr i halsen. Som han lemnat staden kunde han inte träffa på något förfriskningsställe, men snart fick han syn på ett hus, som låg alldeles ensamt strax till venster om vägen. Han red dit och knackade på. Det var »det fördömda huset.» På hans knackning svarade en fruntimmersröst: »stig in.» »Aha!» tänkte vår unge vän, det artar sig till ett litet äfventyr» . . . (ni hör att han inte var felfri.) »Desto bättre», tänkte han och steg på. Då han fick se Ellen, ty det var naturligtvis hon, blef han förlägen. Hon var också öfvermåttan skön i sin sorg. Edgar studsade ovilkorligt tillbaka, men han fattade sig snart.

»Jag ber er om förlåtelse, fröken, att jag så dristigt klappade på dörren, men jag var nära att förgås af törst och vågar därför be Er om ett glas vatten.»

»Med nöje min herre, var så god och stig in och tag plats.»

Ellen bjöd honom en stol och slog sedan i ett glas vin, hvilket hon bjöd honom i det hon rodande sade: »Försmå icke ett glas vin, jag tror att det läskar

bättre i denna värme än bara vatten, var så god.»
Vi äro säkra på, att Edgar skulle druckit ur glaset,
om det varit gift i detsamma.

»Ett härligt vin», sade Edgar sedan han tömt
glaset.

»Ett glas till?» frågade Ellen.

»Tack och hjertlig tack . . . men min vackra
värdinna, tillåt att jag presenterar mig; mitt namn är
Edgar Pistolhjälm, jag är en ung man, som ni ser,
utan anspråk, utan någon hög samhällsställning, men
oberoende och fri som vinden i luften.»

Ellen smålog. Så hade ingen talat med henne förut.

»Ett glas till, min herre?»

»Tack; men hvem är ni, min artiga värdinna?
om jag djerfves fråga.»

»Hvem jag är: en stackars fader- och moderlös
flicka, som endast har sin onkel i världen.»

»Han är nu borta?»

»Ja.»

»Och ni vågar bo här ensam?»

»Hvarföre inte det?»

»Ni är ju en riktigt tapper ung dam ni, nästan
lika tapper som vacker . . . Åhnej! det är då inte
möjligt. Men jag vågar inte uppehålla Er längre nu.
Vågar jag fråga Er: om jag en gång till skulle blifva
trött, får jag hvila ut här då?»

»Ja», hviskade Ellen, i det hon rodnade som en
den vackraste ros om sommaren.

»Tack», hviskade Edgar tillbaka, i det han tryckte
hennes lilla vackra hand. Derpå kastade han sig upp
på hästen och red derifrån.

Det är klart att Edgar kände sig »trött» hvarje
dag och hvilade sig alltid i »det fördömda huset», öfver
vilket den första kärleken hos två unga oskyldiga
personer kastade sitt försonande skimmer. Efter 8 dagar
var Edgar så förälskad i Ellen att han inte kunde
lefva utan henne, och en vacker morgon vid 10-tiden

tillstod hon å sin sida, att hon ville både lefva och dö för honom och med honom. Och så bredde kärleken sitt solsken öfver dem, oskulden bevarade dem, och några dagar flöto sålunda fram under glädje och under ett aldrig fördunkladt solsken, till dess Ellen en dag påminde sig Curts återkomst. Berusad af sin nyfödda lycka, hade hon alldeles glömt honom. Det sälla ögonblicket kom henne att glömma, det som varit och som skulle komma. Men nu ställde verkligheten framför henne i sin förfärliga skepnad, med Curt i förgrunden. Att blifva hans maka . . . nej och tusen gånger nej. Förr, innan hon sett Edgar, då skulle hon möjligen kunnat öfvervinna sin motvilja för honom och räddat sig på sådant sätt, men nu : förr dö än blifva en annans hustru än Edgars.

Till slut beslöt hon att omtala allt för Edgar. Hon gjorde det. Han, likasom hon, blef förtviflad, men hastigt ljusnade hans anlete och i det han reste sig upp sade han: »Ellen, sätt på dig dina ytterkläder och följ mig . . . men genast hör du, genast.»

»Edgar!»

»Missförstå mig ej . . . inte en gång en fläck får hvila på den, som en dag skall blifva min hustru. Men jag skall föra dig till min onkel. Vänta mig, jag är strax tillbaka med en vagn.»

Sagdt och gjordt. Ellen lade ihop sina småsaker, sin moders bref och några andra papper och följde med Edgar. När de kommo till »amerikanaren» satt denne och undervisade två små barn, som han fått reda på under sin promenad.

»Här onkel», sade Edgar, »får jag föreställa dig min blifvande hustru.»

Onkeln såg upp utan att blifva så särdeles missnöjd. Derpå såg han den högt rodnande Ellen i ansigtet, skarpt och dock på samma gång mildt. Undersökningen måtte ha utfallit till hennes fördel, ty mildt och allvarligt sade han till den unga flickan: »Vi

välkommen i mitt hus *min dotter!* Djupt rörd och tacksam kastade Ellen sig till hans bröst. O huru annorlunda kändes icke detta emot Curt, hvars faderliga omfamning alltid kom henne att darra af rädsla. Derpå berättade de unga hela Ellens historia. Djupt intresserad hörde den gamle på och när det var slut begärde han att få se det papper Curt lemnat henne från hennes mor. Så snart han fick se detta papper bleknade han. De unga skyndade till, men då fattade han sig hastigt i det han sade: »Låtom oss tacka Gud, mina vänner, ty du, min dotter, har undgått en stor fara. Jag känner den som du kallar din onkel. Denne man har förfalskat dina papper. Jag svär dig det vid min heder.»

»Hvem är då denne man?» frågade Edgar och Ellen på samma gång.

»Denne man är djefvulen i människogestalt, nu känner jag honom; denne man är det onda och jag är . . .» här afbröt sig den gamle i det han bleknade.

»Du, onkel, är . . .»

»Jag är rättfärdighetens röst och vedergällningens utföware. Varen lugna mina barn.»

Och nu var det sista molnet bortsopadt från deras lyckas himmel.

Men då Curt efter den sagda tiden återkom, var Ellen borta.

Till sjös.

Ellen hade naturligtvis blifvit kvar hos Edgars onkel, som ingenting högre önskade, när han lärt känna henne, än att få behålla henne hos sig för alltid. Edgar simmade som i ett haf af sällhet och aldrig hade himmeln syntts Ellen hvarken så blå eller så nära som nu.

Men den som kände något helt annat i sitt bröst det var Curt. Utom sig af raseri och hat, företog han

sig att forska efter Ellen med alla de honom till buds stående medel. Snart upptäckte han också hennes vistelseort och nu började han rufva på ett bofstycke, som var honom fullkomligt värdigt. Det var underligt . . . men denne man älskade Ellen, om man annars vill vanhelga denna känsla med att antaga det han kunde känna den. Hela hans kärlek till hennes mor med den förtviflade passion han för henne hyste, flammade upp på nytt och det med desto väldigare glöd, som den länge blifvit qväfd. Nu flammade den på nytt, nu brann den lika starkt som förr och nu svor han, att han skulle ega denna qvinna, att han skulle famna henne så att hela jorden skulle stå stilla för hans själ, om också han skulle röfva bort henne, om också detta famntag skulle ske med våld. Han kallade till sig Klas, sin medhjelpare och löjtnant.

»Låt skeppet vara färdigt att afgå kl. 1 i natt.»

»Ja, kapten.»

»Dernäst skall du låta gossarna möta mig kl. half tolf. Vi ha en expedition att utföra.»

»Skola stråkarna med?»

»Ja, och instrumentet de skola spela på är mödan värd.»

»Får jag gå med?»

»Du?»

»Ja hvarför icke?»

»Nej hvarför inte? du skall få gå först, det gäller att föra bort en flicka.»

»Godt, jag skall gå i spetsen»; dermed gick Klas sin väg.

När han hade gått gick Curt upp. »Ha, ha, ha, ypperligt», utropade han, »nu blir Ellen min och jag hämnad. Det blir den vansinnigas son som skall föra den vansinnigas dotter i mina armar!»

Klas var Ellens bror.

På samma dag sutto de båda älskande trygga och säkra i sitt hem hos onkeln. Det kändes dem likväl